No. 66. 184

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 31 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Vervolging en vergoeding.

De vrijheid is in gevaar. Het laatste overblijfsel van vrijheid, het eenige, wat de Nederlander nog onderscheid van het lastgedierte; de vrijheid van schrijven en spreken is in gevaar. — Het gezag heeft zijn zegel gehecht aan een stelsel van beteugeling, een natuurlijk, maar niet minder verschrikkelijk gevolg der aangewende middelen tot behoud.

De tweeslachtige wet was in elk harer uitkomsten onzedelijk. — De leening is het niet minder dan de belasting het zoude zijn geweest. Onnoozelen, zwakken, misleiden hebben vijfendertig millioenen in de schatkist geworpen uit onverstand, vrees en dwaling, om, voor korten tijd *het behoud* en, deszelfs dienaren staande te houden, om door beurs-kunstenarijen tot eene vermindering van renten te geraken, zonder eenige vermindering van lasten, niet tot bevordering van een voortdurende welvaart der natie. —

De sterken van geest en van ziel, die in de leening zagen *het behoud*, in de inschrijving zwakheid, in den geheelen handel eene schending der gelijkheid van allen voor de wet en der verpligting van allen, om gelijkelijk naar vermogen in de lasten van den staat te dragen, zuchten wel onder het behoud, maar dragen niet in de *extra kosten* tot schraging van hetzelve aangewend. —

De eersten achten zich door de wet bedrogen en het slagtoffer der anderen. — Deze daarentegen wijten aan de eerste de bestendiging van het behoud. — De wet heeft een strijdperk van geldelijk belang en staatkundige inzigten geopend en het land in twee partijen verdeeld, die het slechts daarin eens zijn, dat de tweeslachtige wet was een werk van ongeregtigheid, een bron van burgertwist, een voedster van wrevel en haat. —

Het gezag, onvermogend om de stem der waarheid te wederleggen, tracht dezelve te smoren; zoo leidt een onzedelijke maatregel tot beteugeling en vervolging, het eene kwaad tot het andere. —

Eene onzinnige vervolging is ingesteld tot beteugeling der tong, tot bestraffing van het woord, dat soms onbedacht de lippen ontglipt; en het gezag heeft het aangezien, en het gezag heeft in hooger beroep zijnen procureur die beteugeling doen verdedigen en de bestraffing doen eischen. De vrijheid van spreken en met haar die van schrijven is in gevaar, want het gezag wil haar niet meer. —

De vervolging tegen Lintjes is de onrustbarendste welke men kan uitdenken. Zij zoekt een misdrijf in iets dat geene sporen nalaat, waarvan en het *corpus delicti* en de schuld alleen liggen in het geheugen van getuigen en alleen worden opgewekt door hunnen haat of hunne onbedachtzaamheid. —

De vervolging van het woord, waaruit noch opstand, noch twist, noch zelfs eenige oploop is gevolgd, is het werk eener ergdenkende policie; zij leidt tot SPIONNAGE, van *spionnage* tot achterdocht en van achterdocht tot afkeer en haat. — Het gezag zal het eerst de wrange vruchten van dezen vergiftigden boom plukken, maar daarom had het gezag er ook tegen moeten waken; indien het gezag niet op den dwaalweg was, indien de tweeslachtige wet het gezag niet op een valsch spoor had gebragt, het niet had gebragt op den weg der misleiding en bedreiging, waarover de klagte, de laatste troost des ongelukkige, nu nog moet worden gesmoord. — Maar daarom ook is de vrijheid van schrijven en spreken in gevaar en wordt het tijd dat wij op hare verdediging bedacht zijn. —

Al zeiden alle regtbanken van Nederland en alle Procureurs-Generaal van Nederland met hen, dat Lintjes schuldig stond aan hoon en laster jegens den Koning, wij zouden hem er onschuldig aan houden; wij ontkennen, dat al wat er ooit gezegd is of gezegd zal worden van wetten eenen Alva waardig, van monster-maatregelen of de uitkleedings-zucht van het gouvernement, ooit den onschendbaren Koning kan treffen, en dat zoo de wet van 1830 dergelijke opklimming toeliet en strafbaar stelde, die wet in zoo verre, door de invoering der ministeriele verantwoordelijkheid in 1840, zoude zijn vernietigd. — Maar neen, ook vóór 1830 was de beoordeeling der daden van het gouvernement vrij gelaten en die vrijheid was gewaarborgd bij de wet, en zoo er hier rede van *hoon* des Konings moet zijn, dan is die [illegible] tegen de regering uitgesproken, op den geëerbiedigden persoon des Konings toepast.

Maar des echter is Lintjes vervolgd, veroordeeld, in hatelijke beslommeringen gewikkeld; van zijn dagelijksch werk afgetrokken, is hij verpligt verdedigers aan te stellen en te beloonen! Wat hem heden gebeurd, kan, want het gezag wil beteugeling, morgen eenen schrijver of drukker en overmorgen weder een ander gebeuren, en zoo men geene veroordeeling bekomt, draagt de vervolgde niet minder de lasten der vervolging en de schade daaraan verknocht. — Dat kwaad kan en moet worden afgeweerd door vrijwillige bijdragen, niet afgebedeld noch aangepredikt, noch door bedreiging afgedwongen, maar door allen, die de Nederlanders nog niet tot de armzalige vrijheid van het stomgedierte willen zien vernederen, waarlijk vrijwillig bijeen gebragt. —

Daartoe roepen wij de onafhankelijke drukpers op.

Wij willen het straffend zwaard der geregtigheid niet weerloos maken, wij willen het waarachtig misbruik van schrijven en spreken niet in onze bescherming nemen, maar wij willen er tegen waken, dat de onschuldig vervolgde niet berooid uit het strijdperk trede; wij verlangen dat de vrienden eener betamelijke vrijheid hem vergoede, wat de maatschappij niet vergoed: de schade eener ongegronde vervolging. —

Indien de onafhankelijke dagbladen tot dit voorstel toetreden, zullen wij ons plan van uitvoering nader open leggen. —

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Bij Magliano, een stadje in Toskanen, heeft men de overblijfselen van eene oude Etrurische stad onder den grond ontdekt. Bij het aanleggen van een nieuwen straatweg tusschen Magliano en de zee, stootte men op zeer groote steenblokken. De ingenieur, welke het beheer over dien weg heeft, liet deze massa steenen in eenen omvang van 5 miglien volgen, en erkende daarin de fondamenten van eene bevestiging, welke eene stad heeft moeten omsloten houden. De vorm der steenen van deze bevestigingsmuur, en de in de nabijheid opgegraven en vele daarin gevonden voorwerpen van aardewerk en brons zijn zoo vele bewijzen van Etrurische afkomst. Men meent, dat het de overblijfselen zijn van Vetulonia, welke stad *Silius Italicus* als den roem van Etrurien opgeeft. Het archaölogische genootschap te Rome, hetwelk van deze ontdekking kennis draagt, zal waarschijnlijk meerdere opgravingen laten doen.

ZWITSERLAND.

— De burgeroorlog in het kanton Wallis heeft, volgens berigten van daar, die tot den 21. Mei loopen, eene wending bekomen, en de verwarring is aldaar ten top gestegen. Twee hoofd-partijen staan in het kanton tegen elkander over, namelijk die der Opper-Walliser, die meerendeels Duitsch spreken en wegens hunne gehechtheid aan het oude en aan de zaak der geestelijkheid de mannen van het oude Zwitserland worden genoemd, en de partij der Neder-Wallisers, waardoor men de meestal Fransch sprekende dalbewoners moet verstaan, die voor democratische beginselen gestemd zijn en de mannen van het Jonge Zwitserland heeten. In 1840, toen insgelijks Wallis door burgeroorlog werd verscheurd, hebben de Neder-Wallisers de bovenhand bekomen. Thans heeft het tegenovergestelde plaats. De mannen van opper-Wallis of van het Oude Zwitserland, hebben, nadat zij onder de wapenen waren geroepen, ten getale van 1500 à 2000 man, de Neder-Wallisers, die minder sterk waren, voor zich uitgedreven, achtereenvolgende Sion (Sitten), Martigny en St. Maurice bezet, in den bergpas van Triert een vrij scherp gevecht aan hunne tegenstanders geleverd, waarbij 20 à 30 dooden zijn gevallen, en overal de bovenhand behouden. Door schandelijke buitensporigheden, zoo als het in brand steken van gehuchten, het mishandelen van vrouwen en het verminken van lijken, is de strijd van weerszijden gekenmerkt. In het naburig kanton Waadtland en ook aan de Fransche grenzen werden onderscheidene maatregelen van voorzorg genomen. Ook het bondgenootschappelijk bewind, dat vroeger met het voldoen aan een verzoek om gewapende tusschenkomst, uit hoofde van den tegenstand van sommige kantons, heeft geaarzeld, schijnt thans tot zulk eene tusschenkomst te willen overgaan.

ENGELAND.

— Bezwaarlijk zou men zich immer hebben kunnen voorstellen, dat een vlugschrift van eenen Franschen prins aanleiding zou kunnen geven tot het op pensioen brengen van een aantal Engelsche zee-officieren, en evenwel kan dit het geval worden. De brochure van den prins *de Joinville* doet zoo zeer het gewigt gevoelen van het belang, hetwelk er voor Engeland in gelegen is, om zijne marine, niet slechts voor zoo veel het materieel, maar ook zoo veel het personeel betreft, in geduchten staat te onderhouden, dat sir *C. Napier*, in eene der laatste zittingen van het huis der gemeenten, teruggekomen is op een onderwerp, hetwelk hij meermalen tot groot ongenoegen der admiraliteit behandeld had. Hij heeft zich namelijk op nieuw beklaagd over den hoogen ouderdom van een groot gedeelte der officieren bij de Engelsche marine, en over het nadeel, hetwelk bij het eventueel ontstaan van oorlog, hiervan te vreezen zou zijn. Ziet men de rollen in, zeide hij, zoo bevindt men, dat wij slechts 2 admiralen en 9 vice-admiralen hebben, die niet reeds over de 70 jaren zijn, slechts 25 schouten-bij-nacht van nog geen 65 en 15 van nog geen 60. Van de 200 kapiteinen, die men op de rollen telt, zijn er 30 van tusschen de 70 en 75 jaren, 48 van tusschen de 65 en 70 jaren, 60 van tusschen de 60 en 65 jaren en 51 van onder de 60; de jongste van allen telt 52 jaren.

— De tegenwoordige bevolking van Londen bedraagt ruim 1,900,000 inwoners.

— Men zal zich een denkbeeld kunnen vormen der uitgebreidheid van den eijerhandel hier te lande, wanneer men verneemt dat het schip *Princess Alice*, van Dublin naar Fleetwood, laatstleden zondag acht en dertig ton, of ruim zevenmaalhonderd duizend eijeren, heeft aangebragt, die terstond, langs den spoorweg, naar Manchester, Birmingham en Londen verder gezonden zijn.

— In den morgen van den 17. dezer is in een stilstaand water tusschen Manchester en Stockton ijs, ter dikte van een Engelschen schelling, gevonden, terwijl in onderscheiden oorden van Engeland dezer dagen ook eene beduidende hoeveelheid sneeuw gevallen is.

— In de omstreken van Nottingham had gisteren eene ontzettende gebeurtenis plaats. Een man heeft op eene gruwelijke wijze, met een scheermes, zijne vrouw en drie kinderen, twee meisjes en een jongentje oud zeven, vijf en vier jaren omgebragt.

De waarschijnlijke oorzaak is, dat zij hem hinderlijk waren in het sluiten van een huwelijk met een meisje dat hij had leeren kennen.

— In het Engelsche blad *the Sun* leest men het volgende buitengewone, onverwachte, ongeloofelijke, wonderlijke nieuws:

» Zaturdag, den 6. April ll., is op het eiland Sullivan, ligt ver van Charleston (in Zuid-Carolina) ten 11 ure 7 minuten voor den middag, een ballon nedergedaald, die in een dorp van Schotland was opgelaten en gedurende 75 uren den Atlantischen Oceaan is overgetrokken met 8 passagiers, zijnde de heeren *Monck Mason* en *Robert Holland*, vermaarde luchtreizigers, de heer *Henson*, uitvinder van de beroemde vliegende machine, de heer *Osborne*, neef van lord *Bentinck*, de romanschrijver *Harrison Ainsworth*, twee zeelieden uit Woolwich en de heer *Everard Bringhurst*. Deze reizigers hadden het plan opgevat, eenvoudiglijk het Kanaal over te trekken en zich zoo naar Frankrijk te begeven, voor hetwelk zij zich van paspoorten hadden voorzien. Doch weinige uren na hun vertrek, werden ze door een orkaan en tegenwind overvallen, die hen tot in Amerika voortdreef. Zoo ziet men, dat men, in een luchtballon reizende, zeer wel weten kan, van waar men vertrekt, maar niet werwaarts men zich begeeft.

» Onder de vele bijzonderheden, welke wij later zullen mededeelen, wegens de verschillende lotgevallen op die reis, moeten wij vooral melden, dat de reizigers vele schepen op zee waargenomen en naar dezelve fleschen nedergeworpen hadden, waarin zich hunne berigten op schrift bevonden. Deze tijdingen werden door de schepen beantwoord door saluutschoten. Overigens hebben de reizigers op eene hoogte van 25,000 voet boven de aarde, welke gelijk staat met die van de hoogst bekende bergen, geene hinderniss van koude gehad, noch aan hoofdpijn of belemmerde ademhaling geleden, welke men bij het beklimmen der hooge bergen ondervindt."

[Zoo luidt het artikel van *the Sun*. De waarheid van hetzelve, laten wij voor rekening van dat blad.]

FRANKRIJK.

— Nadere berigten omtrent hetgene den 12. dezer in Algerië heeft plaats gegrepen zijn door de Regering ontvangen en publiek gemaakt. Acht- à tienduizend Kabailen zijn, in de omstreken van Dellys, door 5 bataillons, welke een deel uitmaken der kolonne die onder het bevel van den gouverneur-generaal staat, door 600 man der Arabische ruiterij en door 80 man der Fransche kavallerie verslagen. Het verlies der Kabailen wordt op driehonderd à driehonderd vijftig manschappen geschat, terwijl van de Franschen slechts drie mannen gedood en twintig gewond zijn.

— Kapitein *Billard* was uit de haven van Rochelle gevaren met de bark l'Olinda, om zich, met eenige zijner vrienden, met de makreelvangst te verlustigen, toen plotselijk een walvisch, wiens grootte men op die van een schip van 350 tonnelast raamt, op de oppervlakte van het water verscheen. De walvisch naderde zoo digt tot het visschersvaartuig, dat hij neerduikende, de netten verbrak en een groot volumen water uit deszelfs plaats verdrong. De *Olinda* werd met geweld opgeligt en was op het punt van door het water te worden verzwolgen. De heer *Billard* en zijne vrienden zagen eenige oogenblikken daarna den walvisch op eenen grooten afstand langzaam zwemmende en herhaaldelijk duikende. Na de eerste verbazing, welke het ongewoon verschijnsel had te weeg gebragt, leverden de bewegingen van het zeegedrocht een zeer belangwekkend schouwspel op.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 27. Mei. Niets is verschrikkelijker en niets laat zich moeijelijker beschrijven dan eene aanzeiling op zee. Wij hebben eenen brief voor ons liggen, die geschreven is geworden door iemand, die als door een wonder gered is geworden bij de schipbreuk van twee schepen, die elkander hebben aangezeild en dadelijk omgeslagen zijn. — Zie hier het geval.

De Deensche galjoot *Catharina*, Kapitein *Petersen*, in 1840 te Blankenesse aan de Elbe gebouwd, naar Altona stevenend, en eene andere Deensche galjoot *de Eklips*, Kapitein *Stehr*, in 1842, insgelijks te Blankenesse gebouwd, en ook naar Altona varend; zijn den 19. Mei in het kanaal tegen elkander gestoten en beide omgeslagen. Een Noorweegsch schip *die Seven Soskende*, van Havre afvarende, werd het onheil gewaar en had het geluk de beide ekwipaadjen te redden en te Dovers aan wal te zetten.

Welke zonderlinge toevalligheid. Twee Deensche schepen beide te Blankenesse gebouwd, beide nieuw, zich beide naar Altona begevend, zeilen elkander in den donkeren nacht aan, en vergaan beide geheel, op vijftig mijlen afstands van de plaats, waar zij te huis behooren. De beide kapiteinen, van eene en dezelfde plaats geboortig, zijn niet alleen goede kennissen, maar zelfs zwagers, en de zusters, derzelver beide vrouwen, deden ditmaal de reis bij uitzondering mede. Het tooneel der herkenning, hetwelk op het reddende schip plaats greep, was allertreffendst geweest.

NEDERLANDEN.

— Den 25. dezer heeft mejufvrouw *Ida Zilverberg*, wed. *H. Koperenberg*, te Oosterhout, haren honderdsten verjaardag gevierd. Zij geniet eene volmaakte gezondheid, en heeft het voorregt van 4 kinderen, 14 kleinkinderen, en 28 achterkleinkinderen in haren familiekring te bezitten.

ARNHEM, den 27. Mei. Men schrijft uit Luxemburg, dd. 22. Mei: » Den 18. dezer, omstreeks vijf ure in den namiddag, keerde zekere *Burkel*, koopman in vodden, wonende te Weymerskirch, vergezeld van zijne beide zonen *Nicolaas* en *Peter*, van Niederauwen, met zijnen wagen huiswaarts. Alle drie waren zij min of meer beschonken. Toen zij op de hoogte van het Grunwald, bij het zoogenaamde Grand-Gazon gekomen waren, ontstond er eenige woordenwisseling tusschen den vader en *Nicolaas*; van woorden kwam het weldra tot daden. De vader roept *Peter* te hulp. Deze, die eenige schreden vooruit was en den wagen mende, keert dadelijk terug, trekt zijn mes, snelt naar de plaats waar de beide anderen lagen te worstelen, en stoot zijnen broeder het moordtuig in de borst, die bewusteloos voor zijne voeten neerzeeg. De moordenaar en de vader vervolgden daarop bedaardelijk hunnen weg, terwijl zij het lijk des vermoorden op de plaats-zelve lieten liggen en begaven zich naar hunne woning. Het duurde niet lang of de gendarmerie had zich van deze twee personen meester gemaakt en hen aan het geregt overgeleverd. Thans is men bezig met de instructie dezer verschrikkelijke geschiedenis.

— Men zegt, dat de ex-regent van Spanje, *Espartero*, vergezeld van den generaal van *Halen*, den 27. dezer te Rotterdam is aangekomen.

— Wij vernemen, dat de gouvernementen van Frankrijk en Oostenrijk besloten hebben in de zaak van Zwitserland te interveniëren.

VLISSINGEN, den 30. Mei. Na gisteren middag alhier te zijn gearriveerd, is Z. Exc. de Minister van Marine heden morgen omstreeks 3 ure van hier, naar 's Gravenhage vertrokken, na het aldaar ter reede liggende eskader op gisteren geinspecteerd te hebben. Naar men verzekerd is dit spoedig vertrek ten gevolge der aankomst in de residentie van Z. M. de Keizer van Rusland.

Het ter reede liggend eskader bestaat uit: Zr. Ms. fregatten *de Ryn*, gekommandeerd door Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden; *Jason*, kapt. luit. *Bouricius*; de brik *Snelheid*, luit. ter zee 1e klasse *Kist*; de schooner brik *Dolphyn*, luit. ter zee 1e klasse *van Stavenisse de Brauw*, en de stoomboot *Cerberus*, luit. ter zee 1e klasse *Mai*; hetzelve zal in de eerste dagen van Junij, onder bevel van Z. K. H. Prins *Hendrik*, kapitein ter zee, de reede dezer stad verlaten, om eenen kruistogt in de Middellandsche zee te doen. Naar men verneemt, zal Zr. Ms. fregat *Ceres*, liggende in 's Rijks Dok alhier, binnen kort in dienst worden gesteld.

MENGELINGEN.

De kolonisatie te Algiers.

Deze kolonisatie, die vroeger zonder eenigen regel of orde plaats had, wordt sedert het afgeloopen jaar met eenige regelmatigheid bestuurd. Gelijk overal, zijn het vooral Duitschers, die in grooten getale derwaarts trekken, zoodat hun aantal in het jaar 1843 niet minder dan 1043 bedroeg, te zamen 300 familien met een vermogen van ongeveer 500.000 fr. Deze emigratie neemt nog toe, en van dag tot dag worden bij het ministerie van oorlog verzoekschriften uit Duitschland ontvangen, om zich in Algiers te mogen vestigen met genot van vrije overvaart. Tot nu toe heeft men nooit een bepaald plan gevolgd; de plannen der gouverneurs van Algiers zijn gewoonlijk in strijd met die der civile administratie en van het ministerie in Parijs. Daarin komt men echter algemeen overeen, dat de kolonisatie zoo spoedig mogelijk moet geschieden, zal Algiers niet eene eeuwigdurende bron van uitgaven voor Frankrijk blijven. Ook is dezelve daarom noodzakelijk, dewijl anders Algiers bij den eersten den besten oorlog voor Frankrijk verloren zou gaan, en alleen eene belangrijke Fransche bevolking het in staat kan stellen, zich in dit geval te voeden en te verdedigen. In het jaar 1832 werd het eerste dorp, Deli Ibrahim, door Duitsche landverhuizers gebouwd. De bevolking bestaat uit ongeveer 400 zielen, waaronder 140 kinderen; zij vormt eene militie van 113 man, die zich gedurende den geheelen oorlog zeer dapper gedragen hebben. In het jaar 1836 werd Buffarik en in 1840 Scherschel gebouwd, doch eerst een jaar daarna begon men zich ernstig met de kolonisatie bezig te houden. Het civiel bestuur vatte het plan op, om Algiers met eene reeks van dorpen te omringen, die, voorzien van wallen, grachten en torens, en door middel van goede wegen met elkander verbonden, in staat zouden zijn, om zich tegen de invallen der Arabieren te verdedigen. Men besloot de muren en grachten, de straten en openbare gebouwen op lands kosten aanteleggen, aan de kolonisten een erf binnen den muur, voor 600 fr. aan bouwmaterialen en 5 tot 12 hectaren land te geven, alsmede een voorschot van zaaikoren en vee voor de eerste ontginning. Verder wordt aan elken landverhuizer vrije overvaart toegestaan, doch moet zoo iemand over een vermogen van 1500 fr. kunnen beschikken. De tijd hiertoe gekozen, was niet gunstig; de Arabieren, die toen algemeen in opstand waren, overstroomden het land, verwoestten de veldvruchten en de huizen, dreven het vee weg en vermoordden de kolonisten. Desniettemin gelukte het in den loop des jaars de dorpen Draria, Achour, Douera en Ouled-Faijed aan te leggen. In het jaar 1843 waren 870,000 fr. ten behoeve der kolonisatie op het budget gebragt, en de dorpen Saoule, Baba-Hassan, Montpensier, Joinville, Crecia, Douaouda, Cheragra en Mered verrezen. Op het einde van het jaar werd de bevolking dezer dorpen geschat op ongeveer 3000 zielen, welke eene militie van 941 man leveren konden. In den loop van het jaar ontving het ministerie 481 verzoekschriften uit Frankrijk om aanwijzing van landerijen, en 176 uit Duitschland, meestal uit Rijn-Pruissen.

Terwijl het burgerlijk bestuur op deze wijze de kolonisatie bevorderde, begon de Maarschalk Bugeaud zijn lievelingsidée van militaire kolonien te verwezenlijken. Zijn stelsel is zeer verschillend van dat van het ministerie. Hij wil groote, goed versterkte dorpen aan de grenzen van het Fransche grondgebied, of ten minste aan die der eigentlijk onderworpene districten, hebben. Hij laat de muren, grachten, huizen enz. door militairen der strafdivisie, onder opzigt van den overste Marengo bouwen, een gedeelte van den grond gereed maken, en bevolkt dezelve dan met soldaten als kolonisten. Op deze wijze heeft hij in het jaar 1841 Fouka, in 1842 Mered en in het laatst verloopen jaar St. Ferdinand en Ste Amelie gebouwd. Aanvankelijk beproefde hij deze dorpen te bevolken met uitgediende soldaten, aan welke hij 600 fr. gaf om te trouwen, vee enz.; doch deze kerels namen grootendeels het geld aan en lieten de dorpen de dorpen. Daarop bezette hij ze met compagnien, die nog twee jaren dienst hadden, alwaar nog dienstpligtig waren; doch dit ging ook niet, en zoo moest men wel besluiten de dorpen aan het Civiel Bestuur afteetaan. De landverhuizers bekomen nu een steenen huis met 4 kamers, 12 hectaren land, waarvan 4 gereed gemaakt zijn en een aantal boomen, daarvoor betaalt de kolonist 1500 fr., en moet tevens aanwijzen, dat hij nog even zoo veel kapitaal bezit, om zijne zaak te kunnen voortzetten. Elk moet eenen afgesloten tuin aanleggen en binnen drie jaren 300 boomen planten. Dit plan zal nog uitgebreid worden.

Behalve deze officieele kolonisatie bestaat er nog eene andere, namelijk die welke door kapitalisten geschiedt, die groote aanwijzingen van land vragen om dorpen aan te leggen, en aan welke het bestuur voor iedere familie, welke zij aanbrengen, 1000 fr. geeft. De stichter van dit dorp verbindt zich dan aan elk huisgezin de [illegible] voor een huis en 4 hectaren van onkruid gezuiverd land te leveren, waarvoor deze van het jaar 1850 af aan het bestuur de 1000 fr. moet terug betalen. Deze voorwaarden zijn zeer nadeelig voor den kolonist, en geene familie die eenig kapitaal bezit, wil in dezelve treden. Tot dusverre bestaat nog slechts één dorp volgens dit plan.

Nog bestaat er een vierde plan van kolonisatie in de steden, die zich hoofdzakelijk tot handwerkslieden zou bepalen. Men weet echter omtrent hetzelve nog niets zekers.

Het voordeeligst voor de kolonisten zijn de dorpen, door de armée gebouwd, daar de huizen en het gereed gemaakte veld veel meer waard zijn dan de 1500 fr. welke men daarvoor eischt. Evenwel is niets moeijelijker dan in het algemeen de waarde eener concessie in Algiers te bepalen. Alles hangt toch af van de omstandigheden of men overvloed van water heeft, of er markten in de nabijheid zijn en of het land van dwergpalmen gezuiverd is of niet; want waar deze de overhand hebben, is het land niets waard, daar derzelver uitroeijing meer kost dan de aankoop van het beste land. Evenzoo is de graad van gevaar van den kant der Arabieren met geene mogelijkheid te berekenen. Wel hebben zij bij hunne invallen de dorpen niet kunnen innemen, doch overal, tot onder de muren van Algiers, verwoestten zij de velden en vermoordden niet zelden de kolonisten. Hierbij komt nog het schadelijk klimaat. Men weet hoe doodelijk dit voor de Fransche armée is, in welke soms 15,000 man in één jaar aan koortsen sterven! Dit staat zeker in verband met de moeijelijke marschen en het ongeregeld leven in de garnizoenen; doch voor zoo veel men kan nagaan, is het klimaat voor Europesche landverhuizers allezins nadeelig, en het volslagen gebrek aan sterflijsten in de talrijke tabellen, welke het gewoon gevoelen over de ongezondheid van Algiers maar al te veel bevestigt. Het bestuur registreert elken appelboom, iedere moerbeziestruik die in de dorpen geplant wordt, en maakt de lijsten daarvan door den druk openbaar; doch het zwijgt van het aantal kolonisten, die door de landkoortsen worden weggemaaid! (*Avondblad.*)

ONHEILEN OP ZEE.

De jongste windvlagen welke in de Noord- en Oostzee gewoed hebben, hebben talrijke verliezen aan de scheepvaart toegebragt. Zie hier eene opgave der voornaamste *totaal verongelukte* schepen:

Delphine, naar Antwerpen bestemd.
Courier, komende uit de Oostzee.
Concordia, « « «
Fredrika, gaande naar Koppenhagen.
Anna-Maria, « « «
Portia, « « «
Oremus, komende van Altona.
Hoalfisken, « « Christiansand.
Zephyr, van Messina naar Hamburg.
Marchall, naar Koningsbergen bestemd.
Amor, komende van Londen.
Rosetta, « uit de Oostzee.
Hilda-Mathilda, naar de Oostzee bestemd.
Betty-Frederika, « « «
Aurora, « « «
Petronella, van Rotterdam naar Koningsbergen.

Bij deze *zestien totale verliezen*, behoort men te voegen; *achttien* schepen welke schipbreuk geleden hebben, doch wederom vlot gemaakt, en in veilige haven gebragt zijn; en *vyf en twintig* schepen welke van hunne ankers geslagen, daardoor lekken en andere avarij bekomen hebben. — Dit maakt dus niet minder dan *negen en vyftig* onheilen!

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28 Mei. Sedert den 25 dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Annegina, A. D. Pott, Karrebeekminde, Bernardus, J. Walkers, Koningsbergen, beide garst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Williams, K. R. Blijth, Sunderland, Emanuel, J. Bartelsen, Petersburg, J. Moller, beide Avontuur, the Gordon, J. Horn, New-Castle, Hoppet, J. Nielse, Gothenburg, Christian, C. Lorentzen, Wijborg, alle ballast; de Gustaaf, F. Jepsen, Constantinopel, stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

30. Mei 1844.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
J. Zeeuwsche Tarwe	f	8.00	Winter garst	f	4.25
N. dito dito	«	7.50	Zomergarst	«	4.25
J. Walch. dito	«	8.75	J. Paardenboonen	«	
Nieuwe dito	«	7.60	W. Witte Boonen	«	
N. Rogge	«	5.40	W. Bruine dito	«	
W. Groene Erwten	«		N. W. Paardenboonen	«	5.90
Z. dito	«		N. Z. dito	«	3.60
Koolzaad	«		Raapolie	f	41.50 p. v.
W. dito	«		Patentolie	«	44.00
St. Joosland dito	«		Lijnolie	«	58.00
Haver	«		Raapkoeken	f	de 1040 st.
Boekweit	«	5,25	Lijnkoeken	«	«

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.